

armoniei proporțiilor din studiul lui Leonardo da Vinci, care dominase și începutul luminos al baletului. În sfârșit, o altă calitate a decorului — poate, insuficient speculată de coregrafie, mai ales în primele două acte: utilizarea scenei nu numai în profunzime, dar și în înălțime.

Marea reușită a coregrafiei este rolul lui Jago, foarte pregnant caracterizat, pe care Vasile Marcu și, firește, interpretul personajului, Ștefan Bănică, au știut să-l facă odios fără a uza de îngroșări. Pasul sacadat, foarte personal, jocul neliniștitor al mișcărilor (superb, în gesturile de vrăjitor cu care comandă furtul batistei), schimbarea cameleonică a culorii în verdele otrăvii și al șarpelui, prefacerea lui chiar în șarpe, cu acea atît de dificilă înaintare tiris, prin care coboară scara către victima sa, Othello — sînt tot atîtea elemente de forță expresivă. Iar ideea materializării gîndurilor lui Jago (indiferent dacă este furnizată direct de libret ori aparține coregrafului) este notabilă: „gîndurile“ lui Jago îi învâluie, rînd pe rînd — fantomatic, pe Rodrigo, tentaculă, pe Cassio (într-o excelentă scenă a beției, jucată de Ștefan Bănică și Paraschiv Pieleanu), insinuant, apoi suferent, pe Othello.

În acest spectacol, unde deține rolul titular, talentatul balerin care este Pavel

Rotaru are ocazia să dovedească nu numai, ca alteori, o reală virtuozitate, ci și o convingătoare expresivitate în dans, dublată de indiscutabile însușiri actoricești; e suficient să vezi cum gelozia îi desfigurează mișcărilor și chipul, cum, după aflarea adevărului, disperarea și remușcarea se oglindesc în întreaga sa făptură. Iar partenera sa, Magdalena Popa, căreia rolul Desdemonei nu-i oferă, desigur, condiții similare de afirmare, fiind, prin definiție, mult mai liniar, convinge, totuși, în trecerea de la senina fericire inconștientă de pericol la neliniștea presimțirii acestuia: scena rugăciunii arată pe deplin că rolul este jucat de o mare artistă.

După această, întrucîtva, justificată îmbogățire a orizontului cu o lucrare contemporană (chiar dacă nu de ultimă oră), sã sperãm cã baletul Operei Române se va orienta cãtre cuprinderea treptatã a tuturor marilor exemple ale genului, pe care, pentru fala sa și pentru cultivarea unui public în continuã creștere, este dator sã le aibã în repertoriul permanent.

Luminița Vartolomei

NOTE

Contribuții documentare

Statornica editoare a documentelor privind viața și activitatea lui Vasile Alecsandri, Marta Anineanu, publică în Editura Minerva un volum compact de Scrisori către Vasile Alecsandri. Se întregește, astfel, dialogul epistolar dintre poet și contemporanii săi din țară și din străinătate. Dintre cele circa 50 de epistole primite, conservate la Biblioteca Academiei, se publică doar cele de interes literar, de mare importanță în precizarea naturii unor rapor-

turi culturale. Impresia generală, în urma lecturii, este că Alecsandri s-a bucurat în epocă de un prestigiu enorm, fiind consultat în numeroase împrejurări delicate, fiind dorit, pentru a le da prestață, în mai toate organismele culturale de importanță națională.

Cum firesc ne puteam aștepta, și istoria teatrului cîștigă de pe urma acestei ediții un plus de informație documentară. Proaspătul ministru al Instrucțiunii din 1874, Titu Maiorescu, se grăbește să-l consulte pe poet, în vederea unor reforme aduse teatrului. I se cere părerea privind raporturile dintre conservator și teatru, atribuțiile și componența Comitetului teatral etc. În stilul protocolar atît de propriu lui Maiorescu, i se propune Bardului direcția generală a teatrelor, el

fiind, la acea dată — potrivit convingerii ministeriale —, singurul capabil s-o preia. Se cunoaște epistola cu refuzul politicos, dar categoric, al lui Alecsandri.

Numeroase sînt scrisorile lui Matei Millo către poet, emise între 1864—1882. Cele mai multe datează din vremea conflictului cu M. Pascaly și în scrisori răzbat cu vehemență animozitățile dintre cei doi, Alecsandri fiind, nu o dată, invocat pentru protejarea răsfățatului său actor. Interesant de precizat, că Millo nu concepea o stagiune fără piesele poetului în repertoriu. „Trimite-mi ceva ca să am la îndemînă“ — e îndemnul statornic. Alecsandri se execută cu o plăcere ne-reținută.

Ionuț Niculescu